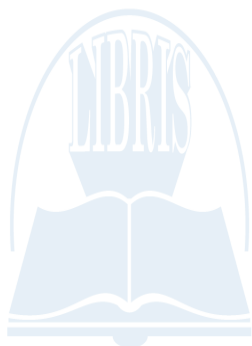

ZAHAR PRILEPIN

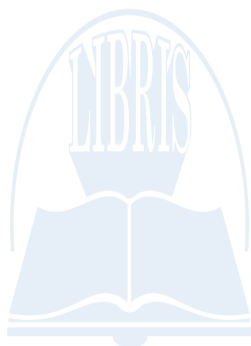
PATOLOGII

Cuprins

<i>Postfață</i>	7
I	17
II	26
III	36
IV	50
V	70
VI	95
VII	120
VIII	152
XIX	219
X	245
XI	270
XII	292
XIII	315

I

Debarcăm. Băieți în uniforme militare forfotesc lângă burta deschisă a avionului. Mai sunt zeci de lăzi cu cartușe și grenade, carne la borcan și conserve de pește, votcă, saci de macaroane. Niște bidoane. Un aragaz...

Soldații din contingent, murdari și oboșiți, fumează Astra¹, stau pe prelată și se uită la noi cu ochi de animal hăituit. Sunt băieți tineri, iar încheieturile lor subțiri sunt mânjite de negreală.

Am jucat cărți tot drumul. Am făcut pereche cu Hasan, un coleg de origine cecenă. Un blond cu barbă roșcată, nas acvilin și ochi bulbucați, care-i trădează rădăcinile.

După ce a făcut armata, Hasan nu s-a mai întors în Groznîi, unde s-a născut, a crescut și a învățat. Și-a găsit nevastă și a rămas să locuiască aici, în Sfântul Ispas. Și-a schimbat pașaportul, și-a luat nume rusesc. Dar băieții continuă să-i spună „Hasan“. Pentru că e *nokhtcha* — adică cecen. Acum Hasan face parte din forțele speciale rusești și se întoarce în orașul natal, Groznîi, și poate că acum va trebui să-i împuște chiar pe foștii colegi de clasă.

Amândoi comandăm echipe din același pluton. Comandan-tul plutonului e Ceafă. E poreclit așa pentru că are ceafa mare — are gâtul la fel de lat ca și capul, iar ceafa e cât una de bivol.

Comandantul plutonului întrebă:

— Hasan, cum vei trage în ai tăi?

¹ Astra — cele mai ieftine țigări rusești fără filtru.

Hasan râde.

— Uite așa, spune. Pif! Paf!

E șmecher. I-am bătut pe toți la cărți, pe tot parcursul zborului. Apoi avionul a început să se zgâlțâie, să trepideze și să coboare pentru aterizare. Am aranjat cărțile. Cineva și-a făcut cruce. Am ieșit, dar eram abia în Mozdoc¹, mai era cale lungă până la război.

Ne-am retras, eu și Hasan, într-o parte, în timp ce băieții descărcau avionul. Am fumat câte două țigări lângă toaleta de lemn. La întoarcere, am înșfăcat câte un bidon gol și l-am cărat cu genunchii intenționat îndoiți, să pară greu. Apoi și eu, și Hasan am ales din nou ce era mai ușor. Eu am înșfăcat o ladă, în timp ce Hasan s-a dus după apă. Doar el știe unde e apa pe-aici, că e un robinet în gară, și, în curând, se va întoarce cu apă și va adăpa toți soldații. Exact în momentul în care avionul va fi golit, Hasan va apărea cu o sticlă de plastic plină cu apă.

Soldații murdari fumează Astra și se uită îngândurați la conservele pe care le avem. Din nou ne îmbarcăm, de data asta într-un elicopter. Următoarea oprire e Groznîi.

Avionul semăna cu un rechin, elicopterul — cu o vacă.

Încă din copilărie, sunetul propriei inimi mi se pare insuportabil. Dacă noaptea, în somn, întorcându-mă de pe-o parte pe alta, mă așezam astfel încât să-mi aud pulsul, bătăile inimii, să zicem că puneam capul pe umăr, atunci mă trezeam pe loc. Bătăile inimii mi s-au părut întotdeauna respingătoare, trădătoare, fricoase. Cu ce ocazie această ridicolă bucățică de carne roșie mă trage după ea, într-un pustiu și-ntr-o întunecime totală? Puneam capul pe pernă și mă calmam, se făcea liniște... nu mai e nicio inimă... totul e-n regulă...

¹ Oraș din Osetia de Nord (*n. red.*).

Și adormeam...

Apariția Dașei în viața mea mi-a sporit groaza. Mai mult decât de bățile inimii mele mă temeam de bățile inimii ei. Dar dacă, la un moment dat, sângele ei o va duce pe Dașa mea departe, foarte departe de mine?

Întotdeauna mă trezeam înaintea ei. Dimineața aveam senzația că nu făcusem bine ceva noaptea, că mă opriseam la jumătate de gând și că nu îmi terminasem ideea.

Era ora la care somnul Dașei devenea agitat, ca al unui prunc înainte de alăptare. Dașa făcea câteva mișcări necontrolate, dezordonate, se întorcea amuzant dintr-o parte în alta, atingându-mi fața cu părul ei, lăsându-mi pe piele atingerea ușoară a aripii unei rândunici care a zburat în trecut, apoi dormea liniștită câteva minute.

Pe stradă mergeau troleibuzele, făcând un sunet asemănător cu cel pe care-l face apa rece când e turnată pe oțel fierbinte, deși noaptea trecută ai fi crezut că dispăruseră pentru totdeauna, ca dinozaurii.

Ne întorceam acasă noaptea târziu, prostindu-ne și mângându-ne în joacă; apoi treceam de pe o parte pe alta a străzii fără niciun rost, dând astfel un sens semafoarelor rare care funcționau și noaptea; consideram că era o datorie să călcăm în fiecare baltă de pe trotuar și apoi, desculți, traversam toate peluzele din piețele centrale ale orașului, ținându-ne de mijloc.

Dimineața aveam chef să fumez, dar nu-mi venea să mă ridic și să mă duc la bucătărie pentru asta.

Șoferii auto, nemulțumiți de soarta lor nefericită, frâneau brusc și, de la scârțâitul violent al cauciucurilor, Dașei îi tresăreau pleoapele, iar mie, care până atunci îi mângâiasem îngândurat, cu dragoste sfârțul unui sân care ieșise de sub pătură, mi-era teamă să nu mi se trezească fata. Atunci îi spuneam încetșor „șșș“, îmi lăsam mâna să alunece pe abdomenul ei fierbinte,

ca al unui cățel, apoi, plimbându-mi curios degetul mic prin zonă, îi atingeam ușor părul des și negru, după care, fără să-mi dau seama cum exact, adormeam din nou, gândindu-mă la fel de fel de lucruri absurde și haioase, care intrau unele în altele ca niște bondari în zbor.

Aveam mereu aceleași vise. Iar în visele mele apăreau mirosuri.

Mirosul de ploaie scânteind în culorile curcubeului, mirosul începutului de vară — o vară desprinsă parcă dintr-o acuarelă făcută în aer liber —, mirosul nocturn al mestecenilor fantomatici, mirosul ploilor scurte, la fel de scurte ca munca cizmarului care bate un toc pe minut; într-un cuvânt, mirosul gingășiei. Apoi plutea leneș și greoi mirosul toamnei — ca un tablou în ulei —, mirosul gudronat de pini și de plopi, mirosul tristeții. Alb, rece, înghețat, de parcă ar fi fost desenat cu cretă, mirosul iernii lua locul mirosului toamnei. Visele se împlineau.

Ne trezea foamea, care se cățara ca un păianjen rece în vârful tuturor viselor, alungând această căldură mângâietoare, ca o durere în articulații, deranjând amorțeaua blajină și orbirea atât de fericită și de plină de încredere. La fiecare mișcare a noastră, aparent întâmplătoare — dar, în realitate, intenționată și cu un scop precis —, ne atingeam mâinile ca și cum am fi dormit încă, dar amândoi știam că ne-am trezit, doar că o vreme ne mai prefăceam că dormim, până când Dașa se trăda amuzant, căscând ca o pisică. În clipa imediat următoare, deschizându-și ochii veseli și blânzi, Dașa dădea imediat peste privirea mea.

„Te-am prins!“ mă gândeam eu.

Dașa închidea repede ochii, dar ochii ei nu mai puteau să trăiască viața aceea liniștită de noapte, nu mai voiau să stea ascunși în spatele pleoapelor și se animau din nou, ca două căprițe care sar vesele în câmpul de urzici și brusturi, simțind că vine stăpânul.

În băltoace plutesc bucățele de gheață murdară. Trec camioane. Dându-se în lături și revenind la loc, apa face bulbuci murdari. Din cerul gri, apăsător, umed cade o ploaie deasă, fină. Miroase a bandaje vechi și ude...

Indiferenți și blazați, soldații își ridică spre noi ochii somnoși. Suntem în Hankala: în această suburbie a orașului Groznî s-a stabilit cartierul general al trupelor rusești.

Maiorul bărbos, îmbrăcat în uniformă de camuflaj, vorbește cu un cecen îmbrăcat în geacă de piele și amândoi râd în hohote. Maiorul stă pe un scaunel pliant, cu bereta cu cocardă pe-o parte. Cecenul seamănă cu un demon deghizat, iar maiorul — cu un pictor fără șevalet.

În elicopterul nostru urcă niște confrăți din trupele din Sankt Petersburg — se întorc acasă. Unul dintre ei îmi zice:

— Cel mai important e să aveți un comandant ferm. Ca să nu vă bage undeva în... Să vă băgați pula-n ordinele lor! Uite, pe cei din Riazan i-au dus în câmp deschis și i-au pus să sape tranșee și să stea acolo. Iar după o săptămână i-au pus să le astupe și să plece. Dar pe patru dintre ei i-au și îngropat acolo, în pula mea. Nici n-a mai fost nevoie să-i dezgroape. Iar noi, din cincisprezece oameni, am avut doar doi răniți, și atâta tot. Și asta pentru că ne-am băgat picioarele în ordinele lor.

— Orașul e în mâinile federalilor¹ — am auzit o frântură din altă conversație —, dar e plin de luptători ceceni, care stau ascunși. Facem cu rândul. Ziua, orașul e al nostru, noaptea, e al lor.

Transpirați, nedormiți, obosiți, ne încărcăm echipamentele în camioane de diferite mărci și mărimi. Și urcăm și noi în aceleași camioane, în spate. Hasan e șmecher și urcă în față, lângă șofer, unde e cald și confortabil.

¹ Armata Federației Ruse (*n. red.*).

„[Zahar Prilepin este] probabil cel mai important scriitor al Rusiei moderne, un critic sensibil și inteligent al situației în care se află propria țară. Pentru a înțelege Rusia de azi, trebuie să-l înțelegi pe Prilepin – în primul și în primul rând, pentru că sfidează preconcepțiile pe care majoritatea străinilor le au despre acest pământ.”

Newsweek

„Nimeni nu descrie viitorul apropiat al Rusiei mai bine ca Prilepin.”

Frankfurter Allgemeine Zeitung

„Prilepin este cel mai mare eveniment din literatura rusă de azi; limbajul său amintește de Tolstoi.”

Tatiana Tolstaia

„*Patologii* rămâne una dintre acele cărți care au marcat o epocă a literaturii ruse, anii 2000.”

El País

„*Patologii* mă face fericit! Originală, nemuritoare, intransigentă. Mai dură ca oricare altă critică.”

Viktor Pelevin

B Y B L O S

CURTEA VECHЕ

Pentru a comanda online sau pentru lista completă a titlurilor publicate la Curtea Veche, vizitează www.curteaveche.ro

incepi să afli

ISBN 978-606-588-774-9

9 786065 887749